

MAIRONIS. „Vai neverk, matušėle“ („Jen neplač, matičko“)

Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus Eis ginti brangiosios tėvynės! Kad pavirtęs kaip ąžuolas girių puikus Lauks teismo dienos paskutinės.	Jen neplač, matičko, když mladý syn Půjde bránit drahou vlast! Když se skácí jako statný dub v lese A bude čekat na poslední soud.
Taip nelaužyk sau rankų, kaip beržo šakas Kad laužo užrūstintas vėjas; Tau dar liko sūnų; kas tėvynę praras, Antros neišmels apgailėjęs.	Nelámej si ruce, jako když hněvivý vítr láme větve u břízy. Máš další syny, ale kdo ztratí vlast, Nevymodlí si zkroušeně druhou.
Ten už upių plačių žiba mūsų pulkai: Jie mylimą Lietuvą gina; Kam nusviro galva, tam Dangaus angelai Vainiką iš deimantų pina.	Tam za širokými řekami lesknou se naše pluky, A brání milovanou Litvu. Komu se sklonila hlava, tomu nebeští andělé Pletou diamantový věnec.
Daugel krito sūnų kaip tų lapų rudens: Baltveidės oi verks, nes mylėjo! Bet nei bus, nei tekės Nemune tiek vandens, Kiek priešų ten kraujo tekėjo.	Spousta padla synů, jako podzimního listí, Krásky budou plakat, vždyť je milovaly! Ale nikdy nebude tolik vody v Němenu Kolik tam proudilo nepřátelské krve.
Vedė Vytautas ten didžiavyrių pulkus Ir priešų sulaužė puikybę: Už devynias marias, už tamsiuosius miškus Išvarė kryžiuočių galybę.	Vytautas vedl tam pluky hrdinů A zlomil nepřátelskou pýchu: Za devět moří, za temné lesy Vyhnal křižáckou moc.
Saulė leidos raudona ant Vilniaus kapų, Kai duobė kareiviai ten kasė, Ir paguldė daug brolių greta milžinų, O Viešpats jų priglaudė dvasią.	Červené slunce zapadalo za Vilniuské mohyly, Když vojáci tam kopali jámu, A uložili spoustu bratrů vedle velikánů, A Hospodin přijal jejich duše.
Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus Eis ginti brangiosios tėvynės! Kad pavirtęs kaip ąžuolas girių puikus Lauks teismo dienos paskutinės.	Jen neplač, matičko, když mladý syn Půjde bránit drahou vlast! Když se skácí jako statný dub v lese A bude čekat na poslední soud.